

אילה בן לולו מה שצריך כדי לשרוד

לא למדנו

לא למדנו לדבר בשפת בני האדם,
כשרצינו לאכל, נהמנו.
היינו חמשה. בלילות נרדמנו בערמה.
לקקנו זה את זה, נשכנו מבלי דעת.

מן העצים, מן העפר לקטנו את עצמנו:
ריסים, עינים, שרשים.
כל מה שצריך כדי לשרד.
בעיר הגדולה למדנו על עולמכם מתצפית באספים:
מינז'אטורות, בבות חרסינה בחלונות ראוה.

שערו היה מסרק, הן היו מטפחות, בגדיהן נתפרו בידי.
אחת פרטה על מנדולינה, אחרת נגנה בכנור,
שתי בבות ורדות לחיים חתרו בסירה,
אחת אחזה תוים ושרה במקלה.

הדבקנו על גופנו פריטי לבוש, הבעות
פנים ותחביבים.
הצחוק נותר מלאכותי, גרוני וקולני.
אכל כרגעים גדולים של שמחה, נפנפנו בידיים,
עפנו לשמים, התקשינו לפענח סלידה,
התקרבו יותר על המדה.

לזכרנו

החוג הָיָה מְצַמְצָם, הַפְּרָנוּ זֶה אֶת זֶה.
גִּרְנוּ בְּכַתִּי עֵץ,
בְּרַכְנוּ בְּבִקְרָה טוֹב אֶת הַדְּוִר,
אֲמַרְנוּ שְׁלוֹם לַגִּנָּן שְׁכַסְחָ אֶת הַדָּשָׂא.
מִן הַקֵּץ שְׁבַמְרַפֶּסֶת בֵּיתֵנוּ
הַגִּיחָה צְרָעָה שְׁקֵטָה וְדַמוּמָה.

עַם בּוֹא עָרַב הַדְּלָקָנוּ פְּנָסִים,
הַקְּשַׁבְנוּ לְהַמִּית הַכּוֹכָבִים.
כְּמוֹתֵם נוֹסִיף לְנוֹעַ, נִצְבֵּר אֲוִיר וְאֶבֶק.
אֵיךְ בְּשַׁחַר הַיָּמִים עָלִינוּ עַל סַחְרָחַרַת הַיּוֹם
לְרֵאוֹת אֶת מְנִיפַת צְבָעֵיו שֶׁל הָעוֹלָם נִפְרָשֶׁת.
עַד כְּדֵי בְּחִילָה.